

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMINĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

PREȚUL INSERTIUNILOR:

Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Insertiunile se adresează ADMINISTRATIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:

Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

23 August

23 August este ziua eliberării patriei noastre de sub jugul fascist. Poporul nostru întâmpină a 16-a aniversare a eliberării sale cu noi succese în muncă și cu planuri mărețe de viitor.

În anii puterii populare țara noastră a devenit dintr-o țară agrară înapoiată o țară cu o industrie dezvoltată, o agricultură mecanizată și o cultură înaintată. În toate sectoarele a ieșit biruitor socialismul. Industria socialistă — având la bază industria grea, constructoare de mașini — a luat un avânt deosebit. Ea satisface cea mai mare parte a nevoilor industriale interne și produce mașini prețuite peste hotare. Planul de 10 ani de electrificare a țării a fost realizat înainte de termen și depășit. În 1960 producem numai în 11 săptămâni întreaga producție industrială din 1938.

În agricultură sectorul socialist a devenit preponderent și ca suprafață, și ca număr de familii (peste 81%) și ca producție marfă. Aceasta a dus la creșterea continuă a producției agricole, vegetale și animale.

Dezvoltarea industriei și agriculturii socialiste a avut ca rezultat ridicarea nivelului de trai, material și cultural, al oamenilor muncii de la sate și orașe. Veniturile lor sînt an de an tot mai mari. Cheltuielile statului pentru învățămînt, cultură, ocrotirea sănătății, prevederi sociale, asigurări sociale de stat, odihna oamenilor muncii, alocații pentru copii, etc. au crescut mereu.

În acești 16 ani țara noastră a făcut un uriaș pas înainte. De aceea ea poate acum înainta spre noi cuceriri și mai mărețe.

Planul economic pe anii 1960—1965 prevede întărirea deplină a construcției socialismului. Producția industrială va crește de 2,1 ori față de 1959. În agricultură se va încheia procesul de colectivizare a agriculturii. Producția globală agricolă va crește cu 70—80 la sută față de 1959. Salariul real va crește cu 40—45 la sută și veniturile reale ale țărănimii vor fi cu 40 la sută mai mari. Se va generaliza învățămîntul elementar de 8 ani. Se vor construi de 3 ori mai multe locuințe ca în anii 1953—1959. Cheltuielile social-culturale vor crește continuu.

Planul de perspectivă pe următorii 15 ani are ca scop desăvîrșirea construc-

ției socialiste și trecerea treptată la construirea comunismului. Astfel vom ajunge la nivelul țărilor celor mai înaintate și ca producție globală și ca producție și consum pe cap de locuitor.

Avînd în față țintele planului de șase ani și mărețele perspective pe următorii 15 ani, oamenii muncii din țara noastră muncesc cu entuziasm și își făuresc o viață tot mai îmbelșugată și mai luminoasă. Munca aceasta este semnul iubirii de pace a poporului nostru. El sprijinește frontul mon-

dial al luptătorilor pentru pace, în frunte cu Uniunea Sovietică. Munca lui constructivă și lupta lui pentru pace aduce o contribuție însemnată la cauza păcii.

Biserica este alături de popor. Ea sprijinește munca lui de construire a socialismului și lupta lui pentru pace. De aceea ea prăznuiește alături de oamenii muncii — ziua eliberării patriei noastre de sub jugul fascist, urînd poporului nostru noi succese și patriei noi culmi de glorie.

T. R.

In favoarea păcii

La începutul lui iulie a. c. a avut loc sesiunea lărgită a Biroului Consiliului Mondial al Păcii. La această sesiune s-au formulat scopurile actuale ale mișcării mondiale pentru pace, în centru fiind lupta pentru dezarmare. Iată ce spune în această privință Apelul Biroului Consiliului Mondial al Păcii.

„Popoarele din întreaga lume, care trăiesc astăzi sub amenințarea permanentă a războiului nuclear, nu se pot împăca cu eșecul tratativelor internaționale. Dezarmarea este absolut necesară pentru salvarea omenirii și asigurarea coexistenței pașnice. Popoarele trebuie să ceară acest lucru, ele pot să obțină o asemenea hotărîre. Recentele succese ale forțelor populare sînt o dovadă că acest lucru este cu putință.

Cerem convocarea unei Conferințe internaționale cu participarea tuturor statelor membre sau nemembre ale Organizației Națiunilor Unite pentru realizarea unei dezarmări generale și controlate în etape. Considerăm că pentru a înlătura pericolul care planează asupra noastră prima etapă trebuie să prevadă interzicerea mijloacelor de transportare a armei nucleare și lichidarea bazelor militare de pe teritorii străine.

Cerem ca toate guvernele să declare că sînt gata să participe la această conferință cu intenția de a adopta măsuri concrete. Cerem ca încă de pe acum toate guvernele să creeze condiții favorabile ținerii unei astfel de conferințe. În acest scop ele trebuie să evite orice acțiuni care ar putea contribui la războiul rece, să renunțe la experiențele cu arma atomică, să respecte suveranitatea și independența celorlalte state. Chemăm pe oamenii din lumea întreagă să sprijine această cerere”.

În Declarația generală a Biroului Consiliului Mondial al Păcii se arată că lupta popoarelor a „repurtat deja victorii considerabile”. Totuși forțele imperialismului, ațîțător la război, nu se liniștesc. În deosebi imperialiștii americani încearcă, prin diferite provocări (avionul de spionaj din 1 mai și unul din 1 iulie, care au fost doborîte în U.R.S.S.) să întoarcă mersul istoriei înapoi. Uneltirile lor însă sînt sortite eșecului.

„Popoarele din întreaga lume încep să înțeleagă tot mai bine cine sînt în realitate dușmanii păcii. Pentru a zădărnici planurile dușmanilor păcii, mișcarea internațională a partizanilor păcii trebuie să-și intensifice lupta, desfășurînd-o mai energic și mai hotărît decît oricînd.

Din momentul creării mișcării noastre, milioane de oameni de pretutindeni din Asia, Africa, Europa, America și Australia au luptat pentru pace împreună cu toate popoarele țărilor socialiste și noilor țări independente.

Lupta unită a tuturor acestor forțe împotriva forțelor războiului și colonialismului deschide drumul spre pace.

Dezarmarea totală și coexistența pașnică sînt irealizabile atîta timp cît dreptul popoarelor la independență și la respectarea deplină a suveranității lor în domeniul economic și politic nu va fi pe deplin asigurat.

Ținînd seama de acestea, Biroul Consiliului Mondial al Păcii cheamă popoarele din toate țările să lupte pentru realizarea următoarelor țeluri apropiate:

1. Convocarea unei largi conferințe a tuturor statelor pentru dezarmare;

2. Pregătirea în prezent a planurilor de trecere a economiei de pe picior de război pe picior de pace;

(Continuare în pag. 2)

Nevoia și folosul unității frățești

Viața omenească, în neconținută ei curgere, scoate mereu la lumină nevoia și folosul unității frățești, a strîngerii rîndurilor pentru a munci și lupta cot la cot și umăr la umăr pentru împlinirea marilor ținte, de a căror înlăptuire atîrnă pacea, propășirea și fericirea omenirii. Unitatea frățească este o cerință firească, fără îm-

In favoarea păcii

(Urmare din pag. 1)

3. Interzicerea experimentării tuturor armelor nucleare;

4. Interzicerea zborurilor avioanelor care poartă arma nucleară — întrucît acestea, prin urmările unui accident, constituie o posibilitate evidentă de dezlănțuire a războiului;

5. Respectarea strictă a normelor dreptului internațional în ce privește zborurile avioanelor deasupra teritoriilor străine;

6. Lichidarea tuturor bazelor militare de pe teritorii străine;

7. Anularea tuturor pactelor militare și a misiunilor militare legate de acestea;

8. Incetarea tuturor acțiunilor agresive — politice, militare, economice — care încalcă suveranitatea țărilor și care creiază un pericol pentru pace”.

În Raportul prezentat în cadrul celui de al III-lea Congres al Partidului Muncitoresc Român, dl. Gheorgiu-Dej a subliniat între altele: „Să întărim neconținută ... unitatea partidului, cheazășia tăriei sale de neînvinș”; apoi: „sarcinile construcției socialiste cer unitatea de voință a întregului popor”.

De asemenea în Comunicatul cu privire la întâlnirea reprezentanților partidelor comuniste și muncitorești din țările socialiste, care au asistat la Congresul al III-lea al Partidului Muncitoresc Român, se declară că acestea „vor întări și în viitor coeziunea țărilor sistemului mondial socialist”.

Fiind o cerință atît de adîncă și de însemnată a vieții omenești, nu-i de mirare că nevoia și folosul unității frățești sînt puse în lumină de bărbați care stau pe poziții diferite în ce privește părerile, concepțiile, felul lor de a vedea, despre lume și viață.

Oamenii formează o obște, care se aseamănă cu trupul omenească, în care mădularele lucrează împreună; de pildă, ochiul primește lumina, dar n-o ține numai pentru sine, ci luminează întreg trupul.

O a doua asemănare, tot atît de grăitoare, este împreună lucrare din sînul diferitelor ocupații sau profesiuni omenești, cum sînt cea de agricultor, de brutar, de fierar, ș. a. Toți cei ce au una din aceste îndeletniciri trebuie să împărtășească și altora din meșteșugul lor, pentru că altfel pier cu toții. În toate țărîmurile de lucrare omenească, de pildă la semănaț, la școală, în diferitele îndeletniciri, împreună-lucrare și într-ajutorarea frățească este condiția firească a vieții și a propășirii acesteia (Omilia I, n. 4 la Epistola I către Corinteni, Migne P.G. 61, col. 86 și următ.).

Plinirea căreia viața nu poate merge înainte spre lumină și fericire. Așa stau lucrurile atît pe țărîmul vieții dintre popoare, cît și pe țărîmul vieții popoarelor luate fiecare în parte.

Astfel, cîteva din rostirile unor bărbați cu rosturi însemnate în viața popoarelor pun apăs deosebit pe faptul, că legăturile de unitate frățească trebuie să crească și să se întărească neconținută, pentru că acestea sînt singura cale ce duce la victorie și bunăstare.

În cuvîntarea sa de salut la Congresul al III-lea al Partidului Muncitoresc Român, dl. N. S. Hrușciiov a spus între altele: „Cifrele planului de 6 ani sînt o simfonie. În cadrul orchestrei socialiste comune a luptei pentru construirea socialismului, poporul român ia o notă atît de înaltă, încît este la unison cu puternica orchestră simfonică a țărilor socialiste, în lupta lor pentru construirea socialismului”. După ce pledează printr-o atît de frumoasă asemănare, numai indirect pentru unitatea frățească, marele bărbat de stat se rostește direct pentru aceasta: „izvorul tuturor victoriilor în lupta pentru socialism este ... coeziunea și unitatea”. Ele vor asigura triumful deplin al măreței cauze comune: construirea comunismului.

În Raportul prezentat în cadrul celui de al III-lea Congres al Partidului Muncitoresc Român, dl. Gheorgiu-Dej a subliniat între altele: „Să întărim neconținută ... unitatea partidului, cheazășia tăriei sale de neînvinș”; apoi: „sarcinile construcției socialiste cer unitatea de voință a întregului popor”.

De asemenea în Comunicatul cu privire la întâlnirea reprezentanților partidelor comuniste și muncitorești din țările socialiste, care au asistat la Congresul al III-lea al Partidului Muncitoresc Român, se declară că acestea „vor întări și în viitor coeziunea țărilor sistemului mondial socialist”.

Fiind o cerință atît de adîncă și de însemnată a vieții omenești, nu-i de mirare că nevoia și folosul unității frățești sînt puse în lumină de bărbați care stau pe poziții diferite în ce privește părerile, concepțiile, felul lor de a vedea, despre lume și viață.

Oamenii formează o obște, care se aseamănă cu trupul omenească, în care mădularele lucrează împreună; de pildă, ochiul primește lumina, dar n-o ține numai pentru sine, ci luminează întreg trupul.

O a doua asemănare, tot atît de grăitoare, este împreună lucrare din sînul diferitelor ocupații sau profesiuni omenești, cum sînt cea de agricultor, de brutar, de fierar, ș. a. Toți cei ce au una din aceste îndeletniciri trebuie să împărtășească și altora din meșteșugul lor, pentru că altfel pier cu toții. În toate țărîmurile de lucrare omenească, de pildă la semănaț, la școală, în diferitele îndeletniciri, împreună-lucrare și într-ajutorarea frățească este condiția firească a vieții și a propășirii acesteia (Omilia I, n. 4 la Epistola I către Corinteni, Migne P.G. 61, col. 86 și următ.).

Potrivit planului înțelept al lui Dumnezeu, omul a fost făcut într-un avizat la ajutorul semenului său. Tocmai pentru aceea — arată Sf. Părinte — Dumnezeu a și lăsat să crească într-un loc plante, iar în alt loc i-a adunat pe oameni în sate și orașe, spre a se ajuta unii pe alții; în alte părți a așezat mările și a trimis vîntul

spre a se aduce cu corăbiile cele trebuincioase din alte părți (țări) și a se face schimburi cu cele ce prisosesc. Așa a găsit de bine Dumnezeu să lege pe oameni laolaltă, încît nimenea nu-și poate satisface interesele sale personale decît mergînd pe drumul intereselor obștești, colective (Omilia XXXIV, n. 4—6 la Epistola I către Corinteni, Migne P.G. 61, col. 290—295).

Înlăptînd și mai convingător strînsa atîrnare unul de altul a înșilor în cîmpul vieții omenești, Sf. Ioan Gură de Aur spune: „Căci Dumnezeu, voind să-i lege pe toți oamenii între ei, a impus o necesitate atît de mare în lucruri, încît de folosul aproapelui este legat folosul altuia. Astfel, și în corabie, dacă cîrmaciul în caz de furtună, respingînd folosul celor mulți, caută numai pe al său (folos), înneacă în curînd și pe sine însuși și pe ceilalți. La fel în singuraticile meșteșuguri, dacă un oarecare (meșteșug) ar căuta numai ceea ce este folositor lui, viața n-ar fi niciodată în bunăstare, nici meșteșugul care caută acest lucru. Din pricina aceasta, agricultorul nu seamănă numai atîtea cereale, cîte îi ajung lui; căci altfel încă de mult s-ar fi ruinat pe sine și pe alții; ci caută ceea ce este folositor multora. De asemenea, soldatul stă în linia de bătaie împotriva primejdiilor nu numai ca să se apere pe sine, ci ca să pună cetățenii în siguranță. Și negustorul nu aduce numai atît, cît îi ajunge lui singur, ci atît cît ajunge și altor... Pentru ca altii să nu n-ar voi să caute cele ce sînt ale aproapelui, dacă nu i-ar fi așezat în această necesitate, din pricina aceasta, Dumnezeu le-a legat împreună pe acestea, ca să nu ajungă la folos propriu decît prin acelea care folosesc și altora” (Omilia XXV, n. 4 la Epistola I către Corinteni, Migne P.G. 61, col. 211).

Dumnezeu a rînduit între oameni nevoia și folosul unității și într-ajutorării frățești. (Omilia XXXIV, n. 5, la Epistola I către Corinteni, Migne P.G. 61, col. 2—92).

Dumnezeu a legat munca pentru folosul propriu cu munca pentru folosul altora așa de strîns, încît nici un muncitor nu poate cîștiga ceva pentru sine însuși, fără să facă ceva pentru folosul altuia. Munca agricultorului și a comerciantului își dă cîștigul ei, numai dacă aceștia lucrează și pentru alții (Omilia XXV, n. 4, la Epistola I către Corinteni, Migne P.G. 61, col. 211). Ca orice viață omenească, și viața gospodărească se desfășoară pe baza unei felurite reciprocități, care constă în a da și a primi (Omilia X, n. 4, la Epistola I către Corinteni, Migne P.G. 61, col. 87).

Atîrnarea înșilor unul față de altul din cîmpul vieții omenești, rînduită cu înțelepciune de Dumnezeu, impune în chip firesc nevoia și folosul unității frățești în toate cele ale vieții.

Astfel stînd lucrurile, cine ar putea stînji, împiedeca sau înlătura unitatea frățească din cîmpul vieții omenești? Numai acela care-i lipsit de minte, de cunoașterea adevărată a vieții sau este stăpînit de egoism și surd la toate cele ce privesc interesul obștesc sau binele tuturor, ar putea săvîrși o astfel de încălcare grosolană a unei atît de firești și adînci legi a vieții. Omul cuminte și omul-frate dorește și stăruie cu cuvîntul și cu fapta pentru unitatea frățească, fiindcă știe că aceasta este singura cale ce duce la propășirea și fericirea vieții!...

C. Sirbu

Aurel Vlaicu

Anul acesta poporul nostru a sărbătorit împlinirea a 50 ani de la primul zbor cu avionul al lui Aurel Vlaicu. Aceasta arată cinstirea deosebită ce se dă astăzi aceluia, care a fost pionier al aviației românești și a dus jaima poporului nostru pînă peste hotarele țării.

Aurel Vlaicu s-a născut la 6 noiembrie 1882 în satul Binținți (lingă Orăștie), din părinți țărani. După ce a terminat școala din satul lui, urmărește liceul la Orăștie și Sibiu. De mic copil a fost atras de mașinării, încît uimea pe toți cu priceperea lui. Între altele, din tinerețe este atras spre avioane, despre care începuse să se vorbească. De aceea, după terminarea liceului, se înscrie la Politehnica din Budapesta, ca să se facă inginer mecanic. Ca să se poată ocupa mai bine de construcția unui avion, se mută la München. El își face diferite modele de avion. Ne mai avind bani să termine școala și să-și construiască modele de avion, Vlaicu se întoarce acasă la Binținți. Tatăl lui își vinde ultima bucată de pămînt ce o mai avea și cu încă o sumă strînsă de un prieten de liceu, Romulus Boga, Vlaicu își cumpără material (lemn, pînă, cuie) și construiește un planor (fără motor). Pe cîmpul de la marginea satului Vlaicu se urcă în planor („gîndacul zburător” cum îi spunea el) și întii tras de flăcăi, apoi de trei cai mînați de trei oameni călări, reuși să zboare deasupra pămîntului. Numele lui Vlaicu devine cunoscut. La Sibiu și Brașov e primit cu mare entuziasm de popor. Lui însă îi trebuiau bani ca să-și cumpere un motor pentru avion. De aceea pleacă la București. Aici, după multe tărăgănări, i se dă aprobare să facă o „pasăre măiastră” la Arsenalul Armatei. Așa își construiește avionul și de la Paris își comandă motorul. La 17 iunie 1910 Vlaicu încearcă avionul și zbură cu el la înălțimea de 4 metri. Pe vremea aceea era mare lucru și această înălțime. „Nu m-am ridicat mai sus de 4 metri — zice Vlaicu. Cu toate acestea nici Alpii nu mi-i închipuiam mai înalți decît înălțimea la care mă ridicasem eu. Înălțimea de 4 metri era pe atunci pentru mine un record care-mi consacra mașina. Zburasem și asta era principalul”. Primul avion, construit de un român în țara noastră, se înălțase în aer. Mai mult: pe cîmpul Cotrocenilor el birui pe aviatorul francez Michel Molla și pe George Bibescu, care avea brevet de pilot din Franța. Avionul lui Aurel Vlaicu era mai bun și Vlaicu era un pilot mai priceput.

Vlaicu zbură apoi în diferite părți ale țării, mai ales în Ardeal. Peste tot era primit triumfal. Numele lui era o mîndrie pentru toți. Cum avionul s-a uzat, în 1911 construiește la Școala de Arte și Meserii din București al doilea avion. Cu acest avion Aurel Vlaicu în iunie 1912 la concursul internațional de zbor de la Aspern (lingă Viena) cîștigă două probe cu premiul întii și o a treia cu premiul doi. Așa renumele aviatorului român trece peste granițele țării, și aviația română capătă renume internațional.

Intors în țară, face noi zboruri în orașele noastre. Străinătatea îi face oferte măgulitoare, dar el nu vrea să plece. Începe să lucreze la al treilea avion, mult îmbunătățit. Cum auzise că un alt aviator voia să treacă peste Carpați cu un avion străin, Vlaicu se hotărăște să treacă el Carpații cu avionul lui, fără să mai aștepte terminarea avionului trei. Prietenii vor să-l oprească pînă va termina noul avion, spunîndu-i că avionul doi e uzat. El pleacă totuși în ziua de 13 septembrie 1913. Se prăbușește cu avionul lingă satul Bănești (Cîmpina). Vestea morții lui (avea numai 31 ani) a îndoliat întreg poporul, care în Aurel Vlaicu pierdea un mare inventator și constructor, un zburător priceput și îndrăzneț.

Sf. Iacob, rudenia Domnului

Sf. Iacob este unul dintre cei numiți de Sf. Evanghelii: „Frații Domnului” și care pe nume sînt următorii: Iacob, Iosif, Simon și Iuda (Matei 13, 55). Ei sînt, precum știm, fiii Mariei, o verișoară a Maicii Domnului, și veri după trup ai Mîntuitorului. Se numesc totuși „frații Domnului”, pentru că în vechime, limba ebraică fiind prea săracă în cuvinte, frați se numeau nu numai frații de sînge, proveniți din aceeași părinți ci și rudele mai apropiate și, uneori, mai îndepărtate (nepot, unchi, veri, etc.).

Despre acești „frați” ai Domnului tot din Noul Testament știm că la începutul activității Sale au fost potrivnicii Mîntuitorului, către sfîrșitul petrecerii Sale pe pămînt însă, ei au înțeles înalta misiune a Mîntuitorului, dăruindu-i-se cu trup și suflet. Despre doi din ei: Iacob și Iuda, istoria ne-a păstrat chiar mai multe știri.

Sf. Iacob a fost primul episcop al Ierusalimului și se spune că a primit această slujbă direct de la Domnul. Sf. Ap. Pavel ne informează că Mîntuitorul, după Învierea Sa, i s-a arătat și lui Iacob (I Cor. 15, 7). Va fi fost de bună seamă de față și la Înălțarea Sa la cer.

În anul 37 d. Hr. cînd Sf. Ap. Pavel vine pentru prima dată după convertire la Ierusalim îl întîlnește aici și pe Sf. Iacob (Gal. 1, 19), numindu-l chiar unul dintre stîlpii Bisericii ierusalimitene, alături de Sf. Ap. Petru și Sf. Ap. Ioan (Gal. 2, 9). La anul 50 d. Hr., îl vedem pe Sf. Iacob grăind în chip înțelept în ședințele sinodului apostolic de la Ierusalim (F. Ap. 15, 13—21).

Istoricul evreu Iosif Flaviu, care a trăit pe vremea Sf. Iacob, ne spune despre Sf. Iacob, „fratele” Domnului, că pe la Paștile anului 62 d. Hr. a murit ca martir în următoarele împrejurări: Procuratorul roman Festus murise. Pînă a veni în Palestina urmașul acestuia, Albinus, Irod Agripa II numește arhiereu pe Ananus, fiul arhiereului Ana, pe care îl cunoaștem din vremea patimilor Mîntuitorului. Ananus era un dușman înverșunat al creștinilor și vrea să profite de acest timp cînd la Ierusalim nu era nici un procurator. De aceea aduce înaintea Sinedriului pe Sf. Iacob, acuzîndu-l că calcă legea lui Moise. Sinedriul îl condamnă la moarte și, nefiind nimeni din partea puterii romane care să le aprobe hotărîrea așa cum s-a întîmplat cu condamnarea lui Iisus, sentința se și aplică. Moartea Sf. Iacob a fost crudă, căci este aruncat în jos de pe zidurile templului și ucis apoi cu pietre.

Eusebiu de Cezareea, un vechi istoric bisericesc, ne spune despre Sf. Iacob că ducea o viață curată, de adevărat creștin, fiind numit și „cel drept” și „oblias”, adică scutul poporului. Tot el ne spune că Sf. Iacob avea o pietate deosebită, că se ruga foarte mult în genunchi ca Dumnezeu să-i ierte pe cei ce au ucis pe Mîntuitorul. Atît de mult se ruga încît genunchii îi deveniseră bătațoriți și noduroși ca genunchii de cămilă. Pentru sfințenia sa, Sf. Iacob își cîștigase atîta dragoste și stimă printre consîngenii săi, încît mulți dintre evrei — după cum ne spune tot Eusebiu — au crezut că uciderea lui într-un mod așa de sălbatic a fost unicul motiv al asedierii și distrugerii Ierusalimului de către trupele romane la anul 70 d. Hr.

Pentru viața lui virtuoaasă, plină de dragoste de Dumnezeu și de oameni, și pentru moartea lui mucenicească, Sf. Iacob, rudenia Domnului, a intrat în Calendarul creștin, pomenirea lui cinstindu-se în ziua de 23 octombrie.

Aurel Vlaicu astăzi e cinstit de întreg poporul nostru. El a fost declarat membru al Academiei R. P. R. (post mortem). Pe urmele lui pășesc atîția piloți și tehnicieni ai aviației române, care își pun toate forțele în slujba poporului și a progresului.

N. M.

Pe lingă viața lui frumoasă, demnă de urmat pentru noi creștinii, Sf. Iacob ne-a mai lăsat două mari lucruri: o liturghie și o epistolă, cunoscute sub numele de: Liturghia Sf. Iacob și Epistola Sf. Iacob.

La temelie liturghiilor pe care le auzim astăzi: a Sf. Vasile cel Mare și a Sf. Ioan Gură de Aur, stă Liturghia Sf. Iacob, cea mai veche, prima Liturghie creștină săvîrșită la Ierusalim, locul de naștere al creștinismului, încă din primele zile ale Bisericii. Ea se mai oficiază și astăzi la Ierusalim și în alte biserici de limbă greacă odată pe an, la ziua Sf. Iacob. Ne-a fost dat s-o ascultăm în limba greacă, slujită fiind de către o delegație a Bisericii grecești, care a fost în Țara noastră în urmă cu cîțiva ani.

Pentru noi, creștinii de astăzi, folositoare cu deosebire este epistola care ne-a rămas de la Sf. Iacob, în care se găsesc învățături prețioase pentru viața noastră creștină. Desprindem doar câteva.

De la început putem numi epistola Sf. Iacob ca o epistolă a faptei, căci în ea se subliniază mereu adevărul că Domnul ne-a dat învățătura Sa s-o trăim nu s-o ascultăm numai. „Să fiți făcătorii cuvîntului, iar nu numai ascultătorii lui, amăgindu-vă pe voi înșivă” (Iacob 1, 22).

Creștinul nu trebuie să judece sau să cîntărească oamenii după înfățișarea lor din afară. „Frații mei, nu căutați la fața oamenilor, voi care aveți credință în Domnul nostru Iisus Hristos cel slăvit. Căci de va intra în adunarea voastră un om cu inel de aur și cu haine strălucitoare și va intra și un om sărac cu haină proastă și veți căuta la cel ce poartă haine strălucitoare și veți zice: Tu șezi aici, iar săracului îi veți zice: Tu stai acolo, sau aici jos la picioarele mele, n-ai făcut oare deosebire între voi și nu v-ați făcut judecători cu gînduri rele” (Iacob 2, 1—5). Înaintea lui Dumnezeu toți oamenii sînt egali, fără deosebire, de aceea Sf. Iacob combate obiceiul unor creștini de a se ploconi înaintea celor bogați, chiar și în biserică, pentru simplul fapt că sînt bogați. Acest păcat este cu atît mai mare cu cît viața ne arată adesea că sub haine strălucitoare se ascund nu odată suflete negre, și invers, sub haine săracăcioase se ascund suflete de aur.

Tot la Sf. Iacob găsim acea importantă învățătură după care „credința fără fapte este moartă” (2, 17), căci „și dracii cred și se cutremură” (2, 19), dar ei nu se mîntuiesc pentru că nu au fapte bune.

Limba este un organ pe care l-am primit de la Dumnezeu pentru a ne împărtăși gîndurile unii altora, pentru a ne face viața plăcută, de aceea ea nu trebuie folosită nicidecum în scopuri rele, de defăimare a semenilor și de cultivare a minciunii, căci nu iese din vina aceluiași izvor „apă dulce și apă amară” (Iacob 3, 11).

Sf. Iacob combate cu deosebire lăcomia și setea de înavuțire pe căi nedrepte, necinstite, a celor bogați, ceea ce constituie cauza multor rele, ba și a războaielor. „Veniți acum bogaților, plîngeți și vă tînguți de necazurile ce vor să fie asupra voastră. Bogăția voastră a putrezit și hainele voastre le-au mîncat molii. Aurul vostru și argintul au ruginit și rugina lor vor fi mărturie asupra voastră și va mîncă trupurile voastre ca focul. Ați strîns comori. Iată, plata oprită de voi de la lucrătorii care au secerat țările voastre strigă și strigătele secerătorilor au intrat în urechile Domnului Savaot. Desfătat-v-ați pe pămînt și v-ați desmierdat; îngrășat-ați inimile voastre ca pentru ziua junghierii, osîndiți-ați, omorîți-ați pe cel drept, măcar că nu s-a pus împotriva voastră” (Iacob 5, 1—6).

Sf. Iacob osîndește aici cu toată puterea pe bogații din timpul său și de totdeauna care, fără

(Continuare în pag. 4)

MEDITAȚIE

Mărturisire

Acum, iată vin la Tine, Doamne. Ce vreau să-ți spun? Gîndurile și simțămintele mele. Așa fac ca Maria Magdalena: revărs înaintea Ta balsamul gîndurilor mele și mireasma iubirei mele și apoi tac și ascult să văd ce-mi vei răspunde.

Iisuse, spune-mi, ești mulțumit de mine? Îți aduc o bucurie oarecare, dacă vin la Tine? în special dacă Te primesc în mine prin sfînta Cuminecătură? Sau adaug vătămă nouă la acelea cari Ți le-am adus și pînă acum?

Multe slăbiciuni găsești în sufletul meu și păcate! Cînd îmi cercetez conștiința de multe ori mă chinuiesc îndoielile; uneori așa văd că sînt încă tot atît de rău ca și mai înainte; uneori așa se vede, ca și cînd ași fi mai bun, mai evlavios. Inima astfel mi se zbate între frică și speranță, între bucurie și supărare.

În fiecare zi îți promit Ție atît de multe și după aceea iarăși cad în aceleași greșeli. Totuși dorirea mea nestînsă e să fac voia Ta.

Iată stau înaintea Ta plin de căință, înaintez pe calea virtuții cu mare încetineală, dar te iubesc și vreau să urmez cuvîntelor Tale.

*

Iubesc virtutea și mă nizuiesc să o deprind, dar nu știu cît am progresat! Nu știu oare am corespuns harului chemării mele. Nu știu oare la venirea Ta voi avea în mînă candela aprinsă!

Singur nu pot face nimic bun pentru mîntuire. Numai prin Tine pot fi mîntuit. Milostivește-Te, Doamne, de sufletul meu: întindeți mîinile spre furtunile, cari viscolesc în inima mea.

O Iisuse! de cîte ori mi Te-ai dat mie prin Sf. Împărtășanie! Îți mulțumesc din inimă! Dar în clipa aceasta numai una te rog: ajută-mă să pășesc cu mai multă hotărîre pe calea poruncilor Tale! ... Știu că celor ce Ți-au cerut ceva le-ai zis: „Fie Ție după credința ta”. Cred Doamne! Cred în iubirea și milostivirea Ta. Fie mie după cuvîntul Tău, după voia Ta, căci aceasta este bucuria și mîntuirea sufletului meu.

Pr. N. DEAC, Șomeștelnic

Sf. Iacob, rudenia Domnului

(Urmare din pag. 3)

frică de Dumnezeu, își concentrează toate dorințele lor, toate eforturile lor, întreaga lor viață în adunarea de averi fără să se sinchisească de căile nedrepte prin care le dobîndesc, jefuind și exploataînd pe cei mulți, pentru ca cu aceste averi să ducă o viață de huzur și trîndăvie. Avînd în vedere tot astfel de oameni, prorocul Ieremia folosea la timpul său cam aceleași cuvinte: „Vai de cel ce-și zidește casa din nedreptăți și-și face încăperi din fărădelegi, care silește pe aproapele său să-i lucreze degeaba și nu-i dă plata lui” (Ieremia 22, 13).

Tot în epistola Sf. Iacob se găsește temeiul pentru taina Sf. Maslu, care se face la cei bolnavi, cînd zice: „De este cineva bolnav între voi, să cheme preoții bisericii și să se roage pentru el, ungîndu-l pe dînsul cu untdelemn, întru numele Domnului. Și rugăciunea credinței va mîntui pe cel bolnav și-l va ridica pe el Domnul și de va fi făcut păcate i se vor ierta lui” (Iacob 5, 14—15).

Sf. Iacob își încheie epistola sa cu frumoase îndemnuri de a sta mereu într-ajutorul semenilor noștri, cu fapta și cu cuvîntul, mai ales atunci cînd aceștia înclină să apuce pe căi necinstite „că cel ce a întors pe păcătos de la rătăcirea căii lui își va mîntui sufletul din moarte și va acoperi mulțime de păcate” (Iacob 5, 20).

Să luăm dar și noi aminte la viața Sf. Iacob, rudenia Domnului, să-i urmăm pilda precum și povețele pe care ni le-a lăsat în epistola sa, atît de folositoare pentru viața noastră creștinească și pentru buna înțelegere și pacea între oameni

Diacon Gh. Papuc

Anul bisericesc

An de rodire. După rînduiala bisericii, cu 1 septembrie începe noul an bisericesc, cum era la unele popoare din vechime. Începe cu praznicul Nașterii Fecioarei Maria (8 sept.), precum se sfîrșește tot cu un praznic al Născătoarei de Dumnezeu (15 aug.). Anul bisericesc este așadar ocrotit și străjuit de Sf. Fecioară.

Tot în pragul noului an mai întîlnim un mare praznic și anume: Ziua Crucii (14 sept.). Crucea, altarul de jertfă a Domnului nostru Iisus Hristos, se face astfel ușa de intrare în anul bisericesc, an de mîntuire pentru sufletele noastre.

Firească ar fi ca noul an să înceapă primăvara, cînd întreaga făptură se trezește la o nouă viață. Or, anul bisericesc începe toamna, cînd natura începe a se dezbrăca de podoaba ei, mergînd spre iarnă. Da, începe un nou an cu un sfîrșit de viață. Rînduiala aceasta ne pare de mirare, dar își are tilcul ei duhovnicesc.

Anul bisericesc începe deodată cu semănăturile de toamnă pe cari plugarul harnic le așterne în mormîntul brazdei și al iernii, dar tocmai aceste semănături, cari trec prin încercarea iernii și a morții, sînt menite să rodească pîinea de nădejde a poporului. Este o predică duhovnicească și aceasta: „Grăuntele de grîu aruncat în pămînt de nu va muri mai întîi, rămîne singur, iar de va muri, multă roadă aduce” (Ioan 12, 24).

Pornînd toamna la semănat, plugarul urmează unui îndemn, împlinește o lege a vieții. Din muncă cinstită și din trudă, din semănătură curată și din ogorul bine lucrat, el trage nădejde și pe bună dreptate, să culegă pîine. Munca făcută bine este întotdeauna răsplătită. Așa și noi de vom munci cu înțelepciune și spor, semințele virtuții vor încolți și vor da rod în anul bisericesc.

Pomul vieții în raiul Bisericii. În cartea Facerii ni se spune că în grădina Paradisului Dumnezeu așezase și pomul vieții. Pentru neascultarea sa, Adam n-a ajuns să guste din acest pom (Facere 2, 9 și 3, 22).

Dar Dumnezeu în purtarea sa de grijă a așezat un alt pom al vieții în raiul mai presus de fire al Bisericii, a așezat pomul minunat care se înnoiește an de an, lună de lună, săptămîină de săptămîină, zi de zi, imbiind tuturor creștinilor fructele vieții: anul bisericesc. Să privim mai de aproape acest pom.

Rădăcina anului bisericesc, cum arătarăm și mai sus, este crucea, jertfa pe cruce a Mîntuitorului Hristos. Întru pomenirea Domnului Hristos, în Sf. Liturghie, în chip de taină, jertfa de pe cruce se înnoiește, Duminică de Duminică, sărbătoare de sărbătoare. Din singele curs pe crucea Golgoetei, din Sf. Euharistie, marea taină a creștinătății, își trage ca dintr-o puternică rădăcină seva de viață anul bisericesc.

Trunchiul anului bisericesc este viața Mîntuitorului Hristos, așa cum se desfășoară ea în decursul unui an în praznicile împărătești. Inima acestui trunchiu o alcătuie Liturghia de Duminică, avînd în cursul anului, drept cea mai înaltă culme și pisc duhovnicesc, Liturghia din Duminica Paștilor, iar drept încununare praznicul Cincizecimii.

Creștinătatea întreagă și în chip deosebit Biserica ortodoxă, trăiește în fiecare Duminică niște paști în mic, pregătindu-ne neconținut pentru marea și numita zi a Paștilor, praznicelor praznic și sărbătoarea sărbătorilor.

La trunchiul anului bisericesc, se mai adaugă și celelalte praznice împărătești: Crăciunul, Boboteaza, Înălțarea la cer și altele. În felul acesta, tot anul bisericesc este sfîntit de Iisus Hristos și momentele cele mai de seamă din viața sa.

Pomul anului bisericesc are și ramuri și flori. Sînt praznicile Sf. Fecioare Maria și ale sfinților,

Ambrozie:

De lucruri veșnic creator

„De lucruri veșnic Creator
„Al nopții car și-al zilei treci,
„Tu seci al beznei rău izvor,
„Plictisului îi spui: să pleci!

„Pe drum de noapte-ocrotitor,
„De noapte noaptea dezlipești”,
Proclam-al zilei vestitor,
Cu glas de tulnice cerești.

Trezit Lucifer de-acest glas,
Din beznă drumul dă la pol,
Iar răii ce în rău au mas,
La bine vin fără-de ocol.

Vislașul prinde noi puteri,
Al mării val s-a îmblînzit,
In plîns amar și în dureri,
Căderea Petru și-a spășit.

Cu sîrg să ne-ndreptăm mereu,
Cocoșul ochiu-nvie el.
Sus, leneșii, din somnul greu,
Dorminzii pace n-au de fel.

Renaște-n zori nădejdea iar,
Bolnavii simt cum se întrem,
Junghiat nu-i nimeni de tilhar,
Cei răi credința iar o chem.

Privește, Doamne, la căzuți,
Și ne îndreaptă pururea,
Greșeala piere-n cei văzuți,
Prin plîns se spală vina grea.

Lumină, Tu, soare-n simțiri,
Din somn trezești și duhul meu,
Doar Ție dăm în cor cinstiri,
Spre cer trimitem rugi mereu.

Traducere de Nicolae Corneanu

1) Ambrozie, episcopul cetății Milan (339—397), a fost un vestit scriitor de limbă latină. De la el ne-au rămas multe opere în care explică învățătura creștină și, de asemenea cîteva imne pe care credincioșii au început să le cînte la dumnezeieștile slujbe încă pe vremea sa. Dintre acestea dăm în tălmăcire unul cunoscut sub numele de „Aeternae rerum conditor”, după primul vers al celei dintîi strofe, merit a se întrebuița în cadrul rugăciunilor de dimineață.

cari toate au cea mai strînsă legătură cu trunchiul și cu rădăcina; o dovadă despre aceasta, sînt fructele pe cari le-au adus.

Intr-adevăr, după fructe se cunoaște pomul și Biserica ne pune înainte pomul anului bisericesc, așa după cum l-am zugrăvit, pentru ca noi, văzîndu-i roadele, fructele cele minunate, rodite de Hristos, de Sf. Fecioară și de sfinți, să luăm îndemn și să rodim și noi în inimile noastre, în viața noastră roadele dreptății și ale vredniciei. Mai mult. Ca credincioși avem datoria să ne altoim în acest pom, să trăim astfel din viața lui, să creștem din seva lui de viață făcătoare.

Și care sînt aceste roade? — Ele sînt dragostea, bucuria, pacea. Ele sînt munca, jertfa pentru obște și aproapele, lupta pentru pace. Ele sînt modestia, ajutorarea frățească, rivna spre tot lucrul bun.

Inceputul anului bisericesc ne cheamă dar, ca să îngropăm toată răutatea, tot păcatul și să facem să prindă rădăcină, să crească și să rodească binele în ființa și viața noastră. Să devenim tot mai iubitori, mai jertfelnici, mai harnici, mai străduitori spre tot binele, care ctorește pace și face viața mai fericită.

S. G.